

Sygn. akt II KK 555/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **S. M.**

oskarżonej o czyn z art. 217 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 22 grudnia 2022 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 4 kwietnia 2022 r., sygn. akt X Ka 141/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt X K 639/17

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym jego wydatkami w kwocie 20,00 (dwadzieścia) złotych, obciążyć oskarżyciela prywatnego P. G.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 października 2021 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.p.k., tj. z powodu znikomej społecznej szkodliwości czynu, postępowanie w sprawie naruszenia w dniu 4 sierpnia 2017 r. około godz. 22-ej w W. na ul. [...], nietykalności cielesnej P. G. poprzez spryskanie go gazem barwiącym przez oskarżoną S. M., trafiając w szyję oraz lewą i prawą rękę.

Od wskazanego orzeczenia pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wniósł apelację podnosząc zarzuty: obrazy prawa materialnego, obrazy prawa procesowego oraz oparcia orzeczenia na błędnych i sprzecznych ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia. Po rozpoznaniu tego środka odwoławczego Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2022 r., sygn. X Ka 141/22, utrzymał rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w mocy.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył kasacją pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, podnosząc zarzut rażącego naruszenie przepisów prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci obrazy art. 433 § 2 k.p.k. wobec nierozpoznania zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących celu działania oskarżonej, rozmiarów społecznej szkodliwości czynu, wcześniejszych zachowań oskarżyciela w relacjach z innymi kobietami, możliwości ustalenia społecznej szkodliwości czynu w oparciu o postawę procesową oskarżyciela oraz pozornego rozpoznania zarzutu obrazy prawa materialnego, a także pozornego rozpoznania zarzutu wadliwej oceny dowodów z zeznań świadków poprzez potraktowanie ich relacji jako bezpośredniej oraz wadliwej oceny dowodu z nagrania, jako nieprzydatnego dla oceny, czy istotnie oskarżona odczuwała lęk przed P. G..

Przy tak zredagowanym nadzwyczajnym środku zaskarżenia autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., co umożliwiło jej oddalenie na posiedzeniu.

Przeprowadzona przez Sąd Najwyższy szczegółowa analiza okoliczności sprawy oraz treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jak również wyroku Sądu pierwszej instancji, w zestawieniu z argumentami skarżącego zawartymi zarówno w zwykłym, jak i nadzwyczajnym środku zaskarżenia, pozwalają uznać, że Sąd odwoławczy w sposób właściwy rozpoznał wniesioną apelację, a swoje stanowisko uzasadnił poprawnie pod względem wymogów stawianych przez ustawę karnoprocesową.

Należy przypomnieć autorowi nadzwyczajnego środka zaskarżenia, że Sąd Najwyższy konsekwentnie przyjmuje w swoim orzecznictwie, iż w wypadku, gdy sąd *a quo* w swoim uzasadnieniu dokona wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją szczegółowo wykazanej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawi argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez sąd *meriti*, a co wynika z uzasadnienia jego wyroku, uprawnia Sąd drugiej instancji do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji. Inaczej rzecz ujmując na sądzie *ad quem* ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu w oparciu o który zarzuty zawarte w zwykłym środku odwoławczym uznano za nietrafne. Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji sądu *a quo* (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05; z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07; z dnia 8 kwietnia 2021 r., III KK 77/21; z dnia 18 maja 2021 r., II KK 113/21; z dnia 3 lutego 2022 r., V KK 685/21).

Przenosząc wskazane wyżej poglądy judykatury na realia niniejszej sprawy skonstatować należy, że wprowadzie pisemne motywy wyroku Sądu drugiej instancji są w tym wypadku skomprimowane, ale taki stan rzeczy stanowi konsekwencję zestawienia argumentacji Sądu Rejonowego zawartej w uzasadnieniu wyroku tego Sądu z okolicznościami wskazywanymi przez skarżącego w zwyczajnym środku zaskarżenia. Sąd odwoławczy miał w polu widzenia wszystkie te zarzuty, nie uchybił zatem wskazanym przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego w kasacji przepisom, realizując standard wymagany przez przepisy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Aprobując ocenę dowodów dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, a w ich następstwie poczynione ustalenia faktyczne, Sąd odwoławczy zaakceptował jednocześnie dokonaną przez Sąd Rejonowy subsumcję i wydane

rozstrzygnięcie. Lektura pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego pozwala zatem stwierdzić, że sąd instancji *ad quem* w pełni podzielił argumentację sądu *meriti* co do okoliczności istotnych w niniejszej sprawie, a zatem oszczędność jego uzasadnienia nie wynika z braku rzetelności, ale ze zgodności jego stanowiska z wyrokiem Sądu pierwszej instancji i motywami jego rozstrzygnięcia, czego wywody zawarte w zwykłym środку odwoławczym nie podważyły. Podniesione w apelacji argumenty, na uzasadnienie postawionych zarzutów, słusznie zatem uznane zostały przez Sąd drugiej instancji wyłącznie za polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego, powielającą jedynie subiektywne poglądy skarżącego na sprawę, a tę ocenę Sądu odwoławczego Sąd Najwyższy w całej rozciągłości podziela.

Na zakończenie należy jeszcze przypomnieć tę – wynikającą z przepisów dotyczących postępowania kasacyjnego – regułę, że Sąd Najwyższy rozpoznając tego rodzaju nadzwyczajny środek zaskarżenia nie dokonuje, po raz kolejny, samodzielnej oceny poszczególnych dowodów, ani też nie kontrole prawidłowości poczynionych w oparciu o tę ocenę ustaleń faktycznych. Analizując natomiast treści uzasadnienia kasacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego nasuwa się jednoznaczny wniosek, że skarżący czyni własne ustalenia faktyczne poprzez własną ocenę materiału dowodowego, chcąc w ten sposób skłonić Sąd Najwyższy do ponownej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i prawidłowości poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, co rolą sądu kasatoryjnego przecież nie jest (zob. art. 523 § 1 k.p.k.).

Podsumowując, skarżący nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia o rażącym charakterze, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a jeżeli tak to orzeczenie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 535 § 3 k.p.k. jawi się jako oczywiste.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego ma swoje umocowanie w przepisach art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 3 k.p.k.

Mając na względzie całokształt przeprowadzonych wyżej rozważań Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]

I.n

